

Arrest

nr. 206 529 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Volhardingstraat 71
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 29 november 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSEROY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 juni 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 29 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 14 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2016 werd ingediend door :

*A(…) T(…) A(…), E(…) M(…)
nationaliteit: Kameroen
geboren te (…)
adres: (…)*

*Ook gekend als :
A(…), M(…)
Nationaliteit: Kameroen
geboren te (…)
op (…)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan al jaren onafgebroken op het Belgisch grondgebied te verblijven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Zij stelt verder haar land te hebben moeten ontvluchten uit vrees voor haar leven. Betrokkene verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD binnenlandse zaken. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Kameroeneese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Zij haalt verder aan een relatie te hebben met de heer M(…) A(…) G(…) en ettelijke jaren samen te wonen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op

dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan een eigendom te hebben (zij legt de koopakte voor) en dient aan haar lening maandelijks te voldoen. Zij toont niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Zij verwijst verder naar de Ebola-epidemie en stelt mede hierdoor niet terug te kunnen keren. Uit de recentste informatie blijkt dat er nog sprake is van Ebola in volgende landen is : Guinée Conakry, Sierra Leone en Liberia (laatste info dd 16.12.2015 op de website : www.info-ebola.be). Kameroen behoort niet tot deze landen en aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene duurzame bindingen zou hebben met België, werkbereid is, een ruime vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd). Verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.3 Op 29 november 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 14 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) mevrouw,

Naam, voornaam: A(...) T(...) A(...), E(...) M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.06.2015, aan betrokkene betekend op 16.07.2015. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland kan worden ingediend.

Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek vanwege de overheid vereist. Zo moet verwerende partij, teneinde na te gaan of verzoekers' aanvraag ontvankelijk is, onderzoeken of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en aangetoond die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag niet in het buitenland wordt aangevraagd, maar in België. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster, ingediend op 29.06.2016 , onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, door verwerende partij niet werden aanvaard of bewezen bevonden.

Nochtans zijn de feitelijke gegevens waarover verwerende partij beschikt in casu ruim voldoende om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden in deze zaak te besluiten.

Verwerende partij heeft dienaangaande weliswaar een appreciatiebevoegdheid doch mag de grenzen van de redelijkheid niet overschrijden.

In casu is dit wel het geval.

Eerst en vooral had verwerende partij rekening dienen te houden met de algemene heersende situatie in Kameroen.

Daarenboven is het duidelijk dat het voor verzoekster thans onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in Kameroen in te dienen.

Op dit moment is de situatie in Kameroen mensoeterend en levensgevaarlijk. Er vallen nog dagelijks doden en gewonden.

Ter staving van de onveilige situatie aldaar verwijst verzoekster naar het reisadvies voor Kameroen.

Verwerende partij is verkeerd wanneer zij stelt dat het reisadvies niet van toepassing is op verzoekster.

Verzoekster verblijft al meer dan 10 jaar in België ! Indien zij dient terug te keren naar Kameroen zal zij een ' toerist ' worden beschouwd. Verzoekster heeft geen woning aldaar, noch een job en heeft niemand waar ze bij kan logeren.

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/kameroen

Afgeraden regio's

Kameroen is een land dat officieel in oorlog is met de terroristische organisatie Boko Haram. Alle verplaatsingen naar het noorden van Kameroen en zeker de grensgebieden met Nigeria worden strikt afgeraden. Dit geldt van het Tsjaadmeer tot het zuiden van Garoua en daarnaast de grens met Nigeria, van het Tsjaadmeer tot het schiereiland Bakassi. Reizen naar het schiereiland Bakassi worden ook ten stelligste afgeraden.

In deze regio's lopen Westerlingen een reëel gevaar op gewelddadige criminaliteit, ontvoeringen en aanslagen. Ook toeristen en hulpverleners lopen gevaar. Zowel de provincie Nord als Extreme-Nord zijn afgeraden.. Regelmatig vinden hier terroristische aanvallen plaats, voornamelijk plaatsen waar veel mensen samenkomen (zoals lokale markten).

Consulaire diensten in deze regio's zijn zeer beperkt omwille van de veiligheidssituatie. In sommige delen van deze provincies zijn bovendien militaire acties aan de gang.

Niet-essentiële reizen naar grensstreken met de Centraal-Afrikaanse Republiek en met Tsjaad worden ook afgeraden . In de Oostelijke regio steken rovers soms de grens met de Centraal-Afrikaanse Republiek over om te stelen of Westerlingen te kidnappen met het oog op losgeld. In de regio Adamaoua werden al ontvoeringen gemeld alsook de aanwezigheid van Boko Haram elementen. Ook plundersaars en zogenaamde "coupeurs de route" zijn in deze streken actief.

Personen die zich absoluut moeten verplaatsen in deze regio's dienen alle nodige voorzorgsmaatregelen te treffen en, vóór hun vertrek, absoluut een veiligheidsescorte aan te vragen bij de lokale autoriteiten."

2.1.2 Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de algemene heersende situatie in Kameroen. De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op een aantal elementen met betrekking tot de situatie in haar land van herkomst heeft beroepen en dat de gemachtigde op deze elementen heeft geantwoord. De verzoekende partij gaat slechts in op één concreet motief in dit verband, met name daar waar de gemachtigde antwoordt op een verwijzing naar het negatief reisadvies van de “FOD binnenlandse zaken”. In dit verband oordeelde de gemachtigde dat dit advies geldt voor toeristische reizen en bijgevolg niet van toepassing is op de verzoekende partij. De verzoekende partij geeft in het huidig verzoekschrift slechts aan het niet eens te zijn met deze beoordeling van de gemachtigde, maar met deze kritiek geeft zij slechts blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Bovendien oordeelde de gemachtigde tevens dat het een algemeen advies betreft, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van de verzoekende partij. Op dit motief en op de andere motieven van de gemachtigde aangaande de situatie in Kameroen (met name de motivering in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en die met betrekking tot de ebola-epidemie) gaat de verzoekende partij in het kader van het eerste middel niet in. Zij maakt dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de algemene heersende situatie in Kameroen en kan zodoende geen afbreuk doen aan de betrokken onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Zij voert ten slotte geenszins aan dat de gemachtigde zou hebben nagelaten over bepaalde in de aanvraag aangehaalde elementen te motiveren.

Verder geeft de verzoekende partij nog aan dat het “thans” onmogelijk is haar aanvraag in Kameroen in te dienen en dat de situatie in Kameroen “op dit moment” mensonterend en gevaarlijk is. De Raad wijst erop dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter en aldus slechts een wettigheidstoetsing kan doorvoeren. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Bijgevolg kan de Raad in het kader van voorliggend beroep geen rekening houden met gegevens over de situatie in Kameroen die slechts in het kader van het thans voorliggend verzoekschrift werden voorgelegd en/of die betrekking hebben op de situatie in Kameroen na het nemen van de bestreden beslissing(en) op 29 november 2016. Met deze gegevens kon de gemachtigde geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing(en) en dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig. Om dezelfde reden kan de Raad ook geen rekening houden met en ingaan op de nieuwe stukken die de verzoekende partij per aangetekend schrijven van 23 mei 2018 overmaakte met betrekking tot de situatie in Zuid-Kameroen, in antwoord op de beschikking van 27 april 2018, waarbij de partijen werden opgeroepen ter zitting en hen gevraagd werd om alle inlichtingen en bescheiden met betrekking tot de actuele toestand van de verzoekende partij aan de Raad over te maken.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld en dat een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou voorliggen.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich zeer goed geïntegreerd heeft, samenwoont met haar partner, geen strafbare feiten heeft gepleegd, en in België een eigendom(onroerend goed) heeft. Het mag dan ook duidelijk zijn dat de belangen van verzoekster zwaarder doorwegen.

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij samenwoont met haar partner en zijn steun nodig heeft’.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel.

Het is bovendien voor verzoekster zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).”

2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middel vooreerst een theoretisch betoog voert en vervolgens verwijst naar elementen die zij blijkens de eerste bestreden beslissing reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangehaald en waarop de gemachtigde in deze beslissing reeds heeft geantwoord. Het betreft elementen aangaande haar integratie, de samenwoning met haar partner, het niet hebben gepleegd van strafbare feiten en het hebben van een eigendom in België. Er wordt door de gemachtigde uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM en de invloed van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst op de familiale relaties van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen van de door de gemachtigde gemaakte overwegingen concreet ingaat, maar dat zij zich er – net zoals in het kader van het eerste middel – toe beperkt reeds aangehaalde elementen te herhalen en aan te geven het met de beoordeling van de gemachtigde niet eens te zijn. In het kader van het eerste middel heeft de Raad er reeds op gewezen dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om een opportuiniteitsonderzoek door te voeren en zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de gemachtigde. Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen en kan zij zodoende geen afbreuk doen aan de betrokken onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Ook hier voert zij geenszins aan dat de gemachtigde zou hebben nagelaten over bepaalde in de aanvraag aangehaalde elementen te motiveren.

In de mate dat het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat niet mag worden overgegaan tot haar verwijdering, omdat het voor haar zeer moeilijk, *quasi* onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, moet begrepen worden als tevens gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde op de invloed van een verwijdering op de familiale relaties van de verzoekende partij is ingegaan. De verzoekende partij voert niet aan dat de door de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor en volstaan in het licht van de tweede bestreden beslissing van dezelfde datum. Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt een schending van artikel 8 van het EVRM zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Kameroen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: (...).

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De lokale overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren tegen wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Op dit moment is de situatie in Kameroen menonterend en levensgevaarlijk. Er vallen nog dagelijks doden en gewonden.

Dat het land momenteel verscheurd wordt door enerzijds de IS-dreiging en in het verleden de Ebola-epidemie. Verzoekster kan als vrouw alleen niet terugkeren naar Kameroen.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Er zijn ernstige redenen dat verzoekster een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er heerst in Kameroen.

Het is dan ook onverantwoord om mensen in dergelijke omstandigheden te sturen naar Kameroen.”

2.3.2 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook in het kader van het derde middel verwijst naar elementen die zij blijkens de eerste bestreden beslissing reeds aanhaalde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en waarop de gemachtigde in deze beslissing reeds antwoordde. De Raad benadrukt dat de gemachtigde daarbij uitdrukkelijk motiveerde in het licht van artikel 3 van het EVRM. Opnieuw moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij op geen van de door de gemachtigde gemaakte overwegingen concreet ingaat, maar dat zij zich er – net zoals in het kader van het eerste en het tweede middel – toe beperkt reeds aangehaalde elementen te herhalen en aan te geven het met de beoordeling van de gemachtigde niet eens te zijn. Opnieuw dient de Raad er dan ook aan te herinneren dat het voeren van een opportuiniteitsonderzoek niet tot zijn bevoegdheid behoort en dat hij zijn beoordeling niet in de plaats van die van de gemachtigde mag stellen. Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen en kan zij zodoende geen afbreuk doen aan de betrokken onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Opnieuw stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook hier geenszins aanvoert dat de gemachtigde zou hebben nagelaten over bepaalde in de aanvraag aangehaalde elementen te motiveren.

Net als in het kader van het eerste middel verwijst de verzoekende partij blijkens haar eigen bewoordingen ook in het kader van het derde middel naar gegevens over de situatie in Kameroen die slechts in het kader van het thans voorliggend verzoekschrift werden voorgelegd en/of die betrekking hebben op de situatie in Kameroen na het nemen van de bestreden beslissing(en) op 29 november 2016. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde met deze gegevens geen rekening kon houden en de Raad als annulatierechter ermee geen rekening mag houden. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

In de mate dat het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat het onverantwoord is om mensen in “*dergelijke omstandigheden*” naar Kameroen te sturen, moet begrepen worden als tevens gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat uit het bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde op de voorgelegde elementen aangaande de situatie in Kameroen is ingegaan. De verzoekende partij voert niet aan dat de door de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor en volstaan in het licht van de tweede bestreden beslissing van dezelfde datum. Met betrekking tot de elementen die niet voorlagen, benadrukt de Raad nogmaals dat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, en dat ook de Raad als annulatierechter met eventuele nieuwe elementen geen rekening mag houden. Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij aan dat “*de bijlagen 13*” een volgbeslissing zijn van de onontvankelijkheidsbeslissing van 29 november 2016.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De bijlagen 13 zijn een volgbeslissing van de beslissing dd. 29.11.2016.

Het bevel het grondgebied te verlaten is een gevolg van de beslissing die werd genomen in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Zonder de beslissing tot onontvankelijkheid dd. 29.11.2016 zou er geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt zijn.

Beide beslissingen zijn onmiskenbaar met elkaar verbonden en kunnen dan ook in één verzoekschrift worden aangevochten.

Bij een vernietiging van de beslissing dd. 29.11.2016 dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd."

2.4.2 In het kader van het vierde middel voert de verzoekende partij aan dat bij een vernietiging van de beslissing van 29 november 2016 over de aanvraag van 29 juni 2016 om machtiging tot verblijf (zijnde de eerste bestreden beslissing) ook het bevel om het grondgebied te verlaten (zijnde de tweede bestreden beslissing) dient te worden vernietigd. Uit de bespreking van de drie middelen die betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing is echter gebleken dat de Raad heeft geoordeeld dat deze ongegrond zijn. Bijgevolg is een vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet aan de orde, zodat ook een vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet aan de orde is.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE